

TRƯỜNG MẦM NON ĐẶNG CƯƠNG

**TUYỂN TẬP THƠ TRUYỆN
CHỦ ĐỀ
NƯỚC VÀ HIỆN TƯỢNG TỰ NHIÊN**

Mưa xuân

Mưa xuân nhè nhẹ
Trên mái tóc em
Như hạt sương đêm
Đậu trên cành lá
Nghiêng nghiêng bên má
Chào đón mưa rơi
Em ngẩng nhìn trời
Xuân sang đẹp quá!

(Sưu tầm)

Tranh
PHẠM HỮU HOAN

Ông Sảo Ông Sao

Ông sảo ông sao
Ông vào cửa sổ
Ông ở với tôi
Ông ngồi lên chiếu
Tôi biểu củ khoai
Ông nhai nhóp nhép
Cái tôm cái tép
Ông ghém với rau
Ăn mau chóng lớn
Ông ngồi dậy
Ông về trời

NẮNG BỐN MÙA

Dịu dàng và nhẹ nhàng

Vẫn là chị nắng xuân

Hung hăng và giận dữ

Là ánh nắng mùa hè

Vàng hoe như muốn khóc

Chẳng ai khác nắng thu

Mùa đông khóc hu hu

Bởi vì không có nắng

Mai Anh Đức

Nắng mùa hè

Chuồn chuồn thấy nắng bay cao
Gà con trốn nắng, chạy vào bóng cây
Nắng mùa hè nóng lắm đây
Đi đâu cũng phải đội ngay mũ vào
Bé Bi dại dốt làm sao
Phơi đầu ra nắng...sốt cao đùng đùng.
Sưu tầm.

ÔNG MẶT TRỜI

Tranh
PHẠM HOAN

Tác giả
Ngô Thị Bích Hiền

Ông mặt trời óng ánh
Tỏa nắng hai mẹ con
Bóng mẹ và bóng con
Dắt nhau đi trên đường
Ông nhú mắt nhìn em
Em nhú mắt nhìn ông
Ông ở trên trời nhé!
Cháu ở dưới này thôi
Hai ông cháu cùng cười
Mẹ cười đi bên cạnh
Ông mặt trời óng ánh

TRƯA HÈ

Trưa hè gió thổi
Hoa phượng lung lay.
Cánh hoa rụng bay
Như bầy bướm lượn.
Tiếng ve ca rộn
Nghe như tiếng đàn
Trưa hè liên hoan:
Hoa bay, ve hát.

(Sưu Tầm)

Trăng

Sân nhà em sáng quá
Nhờ ánh trăng sáng ngời
Trăng tròn như cái đĩa
Lơ lửng mà không rơi
Nhưng hôm nào trăng khuyết
Trông giống con thuyền trôi
Em đi trăng theo bước
Như muốn cùng đi chơi

Bài thơ: **Hạt mưa**

*Tôi ở trên trời
Tôi rơi xuống đất
Tưởng rằng tôi mất
Chẳng hóa tôi không
Tôi chảy ra sông
Nuôi loài tôm cá
Qua các làng xã
Theo máng theo mương
Cho người trồng trọt
Thóc vàng chật cọt
Cơm trắng đầy nồi
Vây chớ khinh tôi
Hạt mưa hạt móc.*

TRUYỆN: GIỌT NƯỚC TÍ XÍU

Tí Xíu là một giọt nước ở biển cả. Họ hàng, anh em của Tí Xíu đông lắm và ở khắp mọi nơi: biển cả, sông ngòi, ao hồ, trên trời, dưới đất...

Một buổi sáng, Tí Xíu cùng các bạn đuổi theo những lớp sóng nhấp nhô. Ông Mặt Trời tỏa ánh nắng rực rỡ xuống biển. Tí Xíu reo vui trong sóng nhẹ và ánh nắng chan hòa. Chợt ông Mặt Trời cất tiếng:

- Tí Xíu ơi! Cháu có đi với ông không?

Tí Xíu hỏi khẽ: Đi đâu ạ?

Ông Mặt Trời bảo: Đi đến đất liền, ở đó rất cần nước.

Tí Xíu vui lắm, nhưng sức nhớ ra rằng mình là giọt nước nên không thể bay được, Tí Xíu lại hỏi: Làm thế nào mà cháu bay lên được ạ?

- Cháu đừng lo! Ông sẽ làm cho cháu biến thành hơi.

Nói xong, ông Mặt Trời vén mây, chiếu thật nhiều ánh nắng xuống biển. Tí Xíu rùng mình và biến thành hơi. Chú chỉ kịp nói với biển cả: Chào mẹ! Con đi đây! Mẹ chờ con trở về nhé!

Tí Xíu từ từ bay và nhập bọn với các bạn. Lúc đầu, Tí Xíu cùng các bạn bay là là trên mặt biển, sau đó hợp thành một đám mây mỏng bay vào đất liền. Gió nhẹ đưa Tí Xíu và các bạn bay qua dòng sông. Xế chiều, ông Mặt Trời tỏa ánh nắng chói chang hơn lúc sáng, không khí trở nên oi bức... Bỗng từ đâu, một cơn gió lạnh thổi tới. Tí Xíu reo lên:

- Mát quá, các bạn ơi! Mát quá!

Tí Xíu và các bạn vui sướng nhảy múa. Nhưng rồi, trời mỗi lúc một lạnh. Tí Xíu và các bạn thấy rét. Chúng xích lại gần nhau thành một khối đông đặc và không bay lên được nữa. Chúng sà xuống thấp dần... thấp dần...

Một tia chớp rạch ngang bầu trời. Một tiếng sét đing tai vang lên. Gió thổi mạnh hơn. Tí Xíu và các bạn trở thành giọt nước trong vắt. Chúng thi nhau ào ào rơi xuống... Cơn dông bắt đầu.

Bài thơ: **Mưa**

Mưa rơi tí tách
Hạt trước hạt sau
Không xô đẩy nhau
Xếp hàng lần lượt
Mưa vẽ trên sân
Mưa dàn trên lá
Mưa rơi trắng xóa
Bong bóng phập phồng
Mưa nâng cánh hoa
Mưa gọi chổi biếc
Mưa rửa sạch bụi
Như em lau nhà.
Mưa rơi, mưa rơi
Mưa là bạn tôi
Mưa là nốt nhạc
Tôi hát thành lời...

Tác giả: Nguyễn Diệu.

TRUYỆN: SỰ TÍCH NGÀY VÀ ĐÊM

Ngày xưa ngày xưa, Mặt Trăng, Mặt Trời và Gà Trống cùng sống với nhau trên trời. Mặt Trăng mặc cái áo màu trắng, Gà Trống đội một chiếc mũ màu đỏ. Mặt Trăng thích cái mũ đỏ của Gà Trống lắm. Một hôm, Mặt Trăng nói với Gà Trống: Chúng mình đổi áo và mũ cho nhau nhé!

Gà Trống đáp:

– Tớ không thích cái áo màu trắng của cậu. Tớ không đổi mũ lấy áo đâu!

Mặt Trăng cứ gạ đổi mãi nhưng Gà Trống nhất định không chịu. Mặt Trăng liền giật mũ của Gà Trống và vứt xuống đất. Gà Trống vội bay xuống đất để nhặt mũ. Nhưng Mặt Đất tối đen nên Gà Trống không tìm thấy mũ. Gà Trống sợ nhớ tới Mặt Trời, Gà Trống liền ngửa cổ lên trời và cất tiếng gọi:

– Mặt Trời ơi! Mặt Trời ơi!

Mặt Trời vội vén màn mây nhìn xuống dưới đất. Những tia nắng rực rỡ tỏa sáng khắp nơi. Nhờ có ánh nắng Mặt Trời chiếu xuống, Gà Trống nhìn thấy cái mũ đỏ của mình mắc trên một cành cây. Gà Trống sung sướng bay lên cây để lấy chiếc mũ và đội lên đầu.

Gà Trống định bay về trời nhưng vì quá mệt nên không đủ sức cất cánh bay lên nữa. Gà Trống cất tiếng gọi:

– Mặt Trời ơi! Kéo tớ lên với!

Nhưng Mặt Trời không thể kéo Gà Trống lên được. Mặt Trời đành an ủi Gà Trống:

– Gà Trống ơi! Bạn hãy ở lại dưới mặt đất vậy. Buổi sáng sớm bạn hãy gọi “Ồ ó o...! Mặt trời ơi!”, tôi sẽ thức dậy và trò chuyện với bạn nhé!

Từ đó trở đi, Gà Trống luôn dậy sớm và cất tiếng gáy “ò ó o” để đánh thức Mặt Trời dậy. Ở tít trên cao, Mặt Trời với gương mặt hồng hào tròn trịa, mỉm cười nhìn Gà Trống. Muôn loài hoa đua nở, khoe sắc màu rực rỡ. Cây lá cũng mở bừng mắt reo vui chào đón ánh Mặt Trời. Người ta gọi lúc đó là ngày.

Còn Mặt Trăng thì cảm thấy rất hối hận và xấu hổ vì đã đổi xử không tốt với bạn Gà Trống. Vì thế, Mặt Trăng cứ đợi đến khi Mặt Trời lặn xuống phía bên kia rặng núi, Gà Trống lên chuồng đi ngủ mới dám xuất hiện. Người ta gọi lúc Mặt Trăng tỏa những tia sáng dịu dàng, yếu ớt gọi là đêm.

Bài thơ: Cầu vồng

Mưa rào vừa tạnh
Có cái cầu vồng
Ai vẽ cong cong
Tô màu rực rỡ
Tím xanh vàng đỏ
Ô ! Hai cái cơ
Cái rõ, cái mờ
Ai tài thế nhỉ ?

(Nhược Thủy)

